

PP, PSOE, PSC, Procés

OPINIÓ

QUE NINGÚ ES FACI IL·LUSIONS. EL PSOE ESTÀ EN MANS DE RAJOY I EL PSC EN MANS DEL PSOE. I SERÀ AIXÍ MENTRE EL TEMOR AL 'SORPASSO' DE PODEMOS NO PROPICII UN GIR A L'ESQUERRA DELS SOCIALISTES.

A molts els pot sorprendre el canvi de sentit en les paraules. Si ja fa més d'un decenni que *polèmic* ha esdevingut sinònim d'indesitjable, ara topem amb un ús inèdit del mot *reflexió*, que ha passat a significar genuflectió, i no tan sols en boca de Susana Díaz quan reclama –és a dir, exigeix– una reflexió –és a dir, genuflectió– al PSC. Fins ara, teníem entès que la reflexió és un acte autònom, personal o col·lectiu, que pot conduir a refermar un pensament, una intuïció, o un posicionament, o bé a matisar-los, modificar-los o canviar-los per altres que semblin més adequats. Ara ha deixat de ser això. Totes les demandes de reflexió en boca de polítics adreçades a d'altres polítics signifiquen el mateix, que l'interpel·lat rectifiqui. En canvi, l'ús que fa Mariano Rajoy del sentit comú adopta un significat del tot particular, però no per això menys transcendent en la política espanyola. Segons el president, el sentit comú és particular però extensible als altres. Quan Rajoy parla de sentit comú, no fa altra cosa que demanar obediència, si bé d'una manera indirecta, retòrica, però ben contundent.

El preàmbul ve a tomb per explicar la relació de nines russes, entre els populars, el PSOE i el PSC. El *sentit comú* de Rajoy dicta obediència al PSOE. El PSOE, obedient, l'entronitza a canvi de res i no s'oposa a la tramitació d'uns pressupostos per força antisocials. La *reflexió* que Díaz aconsella al PSC és molt més que una invitació a la genuflectió. Com hauria de respondre el PSC? Com respon Miquel Iceta?

Un parell de mesos de pausa i esperar que escampi. Andalusia i les autonomies subsidiades s'han convertit, de manera permanent, en l'aliat més fidel del centralisme. La combinació enterra el federalisme amb làpida fosca i sense honors. Com

XAVIER
BRU DE SALA
@Xbrudesala

que ja no queda cap sobiranista entre ells, els socialistes catalans no s'hi oposen però pretenen conservar una certa autonomia, si més no aparent, més formal que altra cosa. Iceta quasi s'ha convertit, de manera involuntària, en màrtir del procés. Hi està en contra, és clar, i si el PSC ha votat que no a la investidura de Rajoy, no és per afalagar els sobiranistes sinó perquè a Catalunya el PP és un partit mal vist, molt mal vist per tothom menys pels pocs que el voten. Aquest factor explica, sigui dit de passada i per reblar aquest clau, que allà on va escombrar C's el 27S, hagin guanyat els comuns a les dues convocatòries consecutives d'eleccions generals. Una cosa és frenar la independència i una de ben diferent votar una marca blanca del PP. El suport que li queda al PSC és contrari als populars, no al PSOE.

D'altra banda, si bé ataconar els catalans, ni que siguin només federalistes, comporta rèdits a la major part d'Espanya, el conflicte del PSOE contra el PSC, no dona per tapar el gravíssim problema del socialisme hispànic, que es diu Podemos. El pronòstic és que la destra de guerra contra el PSC perdrà intensitat. Com diuen alguns dels seus dirigents, el PSOE no es pot permetre prescindir del PSC, ni allargar massa el conflicte. Altra feina tenen Susana Díaz i els seus a controlar les bases i consolidar el domini sobre el partit sense deixar d'obeir els dictats del *sentit comú* de Rajoy.

Vistes així les coses –la gran nina russa del PP engoleix el PSOE, que al seu torn manté el PSC dins seu– el màxim que pot passar és que els socialistes catalans siguin apartats dels òrgans de decisió del PSOE, si més no fins que Díaz i la seva camarilla consolidin el control del partit.

El mal del PSOE és de molt difícil cura, sí és que en té. El mal del PSC no vol soroll, i sembla evident que Iceta actuarà en conseqüència. Contemporitzarà, s'amagarà sota les pedres si convé, per passar el màxim de desapercebut possible, i mirarà de treure's de sobre el pin de màrtir del procés. No té més opció que seguir el destí del PSOE, li agradi poc o gens, i esperar que, més a la llarga que a la curta, el temor al *sorpasso* definitiu de Podemos desemboqui en un gir a l'esquerra del PSOE, en la segona meitat o al final de legislatura.

Ça com lla, si una cosa és segura és que amb el conflicte PSOE-PSC, potser el procés afegeix un argument, de cap manera un aliat. Per molt que els dolgui, els socialistes catalans seran fidels al PSOE.

Escriptor